

Chàng ngáy người ngấm nạng. Nạng ngã vào vòng tay rắn chắc của chàng, miệng thì thầm :

— Em đi đây.

Văn Bình vuốt ve mái tóc mềm mại, giọng khích lệ :

— Anh cần dặn em một điều quan trọng : đêm nay, dịch phải xuất đầu lộ diện, anh luôn đi sau em, và bố trí sẵn sàng đề can thiệp. Tuy nhiên, tình hình có thể biến chuyển bất ngờ, em cần bình tĩnh . . .

Quỳnh Loan hôn trán chàng, từ biệt :

— Em đi đây.

Nàng trở ra phòng khách, tần ngần trước tấm gương lớn đặt ở góc. Nàng đã bỏ cái áo dài tha thướt để mặc đồ din chên ống để dễ hành động.

Quần áo đều may bằng hàng tẹt gan màu xám, màu thích hợp với ban đêm. Bên ngoài, nàng khoác một cái áo len dày màu đen. Đối với đàn ông, áo len của nàng là món thời trang, làm tôn làn da trắng muốt. Song đối với nàng, nó là dụng cụ nghề nghiệp cần thiết.

Sợi len được trộn với kim khí, một loại kim khí riêng có tác dụng dẫn làn sóng điện, như giây ăn-ten của điện đài. Vì thế thân nàng đã biến thành một điện đài cực mạnh.

Cái xu-chiêng màu đen của nàng được chế tạo tại Tây-Đức, bề ngoài trông như yếm che ngực thông thường của phụ nữ làm đóm, bằng ni-lông co giãn, và hai cái núm tròn căng cứng. Kỳ thật mỗi núm tròn là một cái loa ghi âm tinh vi. Mọi tiếng động trong đường kính 8 thước, tai người nghe được, đều chuyển vào loa.

Tuy nhiên, dụng cụ ghi âm ở trong xu-chiêng cũng chưa tối tân bằng cái máy nghe nhỏ xíu nằm gọn trong lỗ tai bên trái của nàng. Mái tóc óng ả thường ngày được kéo ra sau đã được nàng chải lại, theo kiểu mới Ba lê, che hết mảng tang. Trừ phi dịch nghi ngờ, xoa tóc nàng ra, và nhìn vào tai mới khám phá ra cái máy nhỏ bằng viên thuốc át-pi-rin.

Những bộ phận đặc biệt này giúp nàng liên lạc thường xuyên với Văn Bình. Kúi cần, nàng chỉ nói nhỏ, tiếng nói của nàng được thu vào loa ghi âm trong xu-chiêng, và chuyển đi trong đường kính 20 cây số. Tiếng nói của Văn Bình sẽ nổi lên rõ ràng trong tai trái.

Quỳnh Loan kiểm soát lại xác tay lần cuối : nàng không mang theo giấy tờ cần thiết, đồ đạc chỉ gồm hai thỏi son pha bạc Silver Geranium và Silver Jonquil, thứ son thông dụng của phụ nữ qui phái, và một bình nước hoa nhỏ, cổ chai có cái nút nhỏ để xịt tóc.

Nàng mỉm cười, ra về bằng lòng. Những vật dụng làm đẹp ấy đủ giúp nàng đối phó với dịch trong trường hợp bất buộc. Trong đời điệp viên, không phải lần đầu nàng lao đầu vào bang cạp, song đêm nay nàng lại cảm thấy xốn xang. Có lẽ vì đây là công tác nguy hiểm nhất, và hứa hẹn nhiều bất ngờ nhất.

Nàng khoan thai tắt đèn, mở cửa sổ nhìn xuống đường. Trên lề đối diện, chiếc Citroen đen sì, cũ kỹ, vẫn nằm yên lặng. Gã nhân viên của Simun hút xi-gà suốt ngày như ống khói tàu hỏa. Simun muốn tỏ cho nàng biết là nhân viên của bản

túc trực dưới đường.

Nàng đeo xác lên vai, mở cửa ra hành lang. Đèn hành lang lập loè như ma trời. Quỳnh Loan thoáng thấy một gã người Lào, da như đồng hun, đứng dựa vào tường hút thuốc. Thấy nàng, hắn giả vờ cúi xuống buộc giày giầy. Qua mặt hắn, nàng đứng lại :

— Chào anh.

Mặt hắn tái mét như bị bắt quả tang ăn trộm :

— Chào . . .

— Anh đứng lâu ngoài này, tội nghiệp. Bây giờ tôi đến gặp Simun. Anh có xe dưới đường không ?

— Thưa . . .

— Mất thời giờ nhiều quá. Nào, ta cùng đi cho vui.

Hắn tiu nghỉu như mèo cắt tai, lầm lì theo Quỳnh Loan xuống thang. Ánh điện nê-ông sáng xanh chiếu vào cặp mắt linh động của nàng. Nàng cảm thấy thoải mái và tự tin hơn bao giờ hết.

Thấy nàng, gã tài xế ngồi trong xe Citroen giật nảy người. Nàng cười với hắn :

— Phiền anh lái tôi đến gặp Simun.

Phút ngạc nhiên trôi qua, hắn đặt tay lên vô-lăng :

— Simun không bằng lòng. Cô đi xe riêng, tiện hơn.

— Xe tôi hỏng rồi. Nếu anh từ chối, bắt buộc tôi phải cầm lái một mình, và đuổi các anh xuống.

— Cô không có quyền.

— Nhưng khẩu súng của tôi có quyền.

Khẩu súng 6,35 xinh xắn, cán vàng tây, chạm

trở rỗng phượng tinh vì lỗ ra trong tay nàng. Gã tài xế há miệng :

— Cần thận. Lạc đạn thì chết.

Quỳnh Loan gằn giọng :

— Tôi bắn rất giỏi. Đạn không lạc đâu. Mà nó sẽ bắn vào tim anh. Nào, anh chịu chưa ?

Hắn thở dài náo nuột :

— Vâng, mời cô.

Nàng ung dung trèo lên xe, mở xác lấy thuốc hút. Nàng có thái độ thản nhiên và tươi tỉnh như người đàn bà ngồi uống rượu một mình trong vũ trường quen thuộc, không quan tâm đến tia mắt tóe lửa khao khát của đàn ông.

Simun chờ nàng trong căn phòng nhỏ, sau sàn nhảy, gần máy điều hòa khí hậu. Hắn mặc com-lê đen, thắt cà vạt trắng, tóc chải lật, trịnh trọng như dự dạ hội. Thấy nàng xô cửa, hắn nghiêng đầu chào :

— Cô đúng hẹn quá. Nhân viên của tôi làm có vừa ý không ?

Chột da, nàng ngồi xuống ghế :

— Cám ơn ông. Tôi đe dọa, họ mới chịu lái cho tôi đi.

Hắn mỉm cười — cái cười thâm hiểm và ngạo nghễ quen thuộc :

— Đàn em của tôi thường máy móc một cách ngu xuẩn. Cô yêu tâm, tôi sẽ trừng trị chúng. Tôi dẫn chúng đến nhà, đờn cô, và đưa cô tôi, không phải để canh gác. Và lại, tôi cần bảo vệ tính mạng cho cô. Vì, không giấu gì cô, đối phương có thể giết cô.

— Đối phương là ai ? Nếu tôi không làm, là

Quốc tế Đặc vụ. Tôi không có kẻ thù nào hết, trừ ông.

— Cô hiền lắm tôi. Luôn luôn tôi đối với cô và Văn Bình như bát nước.

— Nghĩa là ông chấp thuận đề nghị của tôi đêm qua ?

— Vâng.

— Vậy, ông cho biết địa điểm giấu thùng độc dược. Và, luôn thể, chỗ ở của Sam Phoun.

— Nội đêm nay, tôi mới biết.

— Ồ, ông chưa tin tôi.

— Tôi rất tin cô, song làm nghề này, tin hay không tin chưa phải là vấn đề cần thiết. Cốt làm được việc là đủ, phải không cô ?

— Ông đòi thêm điều kiện nào nữa ?

— Tiền.

— Như tôi đã nói đêm qua, số tiền 400 ngàn đó là sẽ được giao cho ông sau khi Sam Phoun bị bắt, và thùng độc dược được thu hồi.

— Tiền trao, cháo múc là thông lệ của nghề buôn lậu. Nghề điệp báo không khác buôn lậu là bao. Chưa có tiền, tôi chưa thể làm cô vừa lòng.

— Hiện tôi không có tiền. Tại đêm qua ông đã thỏa thuận, nếu không tôi đã yêu cầu Sài Gòn gửi tiền lên cấp tốc.

— Tôi vừa suy nghĩ lại. Vì thừa cô, nếu ông Hoàng không giữ lời hứa, tôi sẽ mất cả chì lẫn chài. Quốc tế Đặc vụ lên án tử hình, tôi không thể ở lại đất Lào. Hoạt động ở đây, tôi kiếm hàng năm trên nửa triệu đó la. Nề cô, nề tình bạn lâu năm giữa tôi với Văn Bình, tôi phải nhận lời. Tuy nhiên, tôi không thể hy sinh quá mức. Nhất là tôi không thể

thả mỗi bắt bóng.

— Nếu ông muốn, tôi sẽ liên lạc tức thời với ông Hoàng.

Simun cười nửa miệng :

— Dĩ nhiên, ông Hoàng sẽ bằng lòng. Nhưng bằng lòng xương chưa đủ. Tôi cần tiền mặt.

Quỳnh Loan cắn môi, thái độ ưu tư :

— Ông đẩy tôi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Tôi có cảm tưởng là ông lập kế lừa tôi.

— Ồ, cô lại hiền lắm thiện chí của tôi lần nữa. Đứt vào địa vị tôi, cô cũng đòi năm đảng cán. Tại sao cô cứ bắt tôi nắm đầu lưỡi ?

Quỳnh Loan ngồi yên, đôi mắt băng khuôn. Lát sau, nàng nói :

— Như vậy, cuộc điều đình này kể như tạm bỏ. Thôi, chào ông.

Simun khoát tay :

— Tôi xin đưa ra đề nghị khác. Vì trong thâm tâm tôi rất muốn hợp tác với ông Hoàng. Nếu trong quá khứ, tôi đã liên lạc thường xuyên với ông Hoàng, tôi sẽ không đòi hỏi điều kiện khó khăn nào cả. Xin cô hiểu cho tình cảnh khó khăn của tôi. Nếu cô không mang tiền theo, tôi đành phải giáp mặt Văn Bình để thảo luận lại.

— Văn Bình ?

— Vâng. Văn Bình Z.28.

— Z.28 không có mặt ở đây.

— Hừ, tôi đã già đời trong nghề, không phải trẻ con. Tấn trò tại nạn xe hơi ở Sài Gòn chỉ phỉnh phờ được bọn chưa ráo máu đầu. Tôi được tin Z.28 đang ở Vạn Tượng. Từ xưa đến nay, tôi chỉ tin cậy Z.28. Nếu chúng tôi gặp nhau, vấn đề tiền

nong sẽ không đặt ra nữa.

Quỳnh Loan cười nhạt :

— Ông đưa ra một đề nghị không thể chấp thuận được. Vì hơn ai hết, ông dư biết Văn Bình đang được điều trị trong bệnh viện ở Sài Gòn. Tôi rất tiếc phải chấm dứt cuộc đối thoại với ông ở đây.

Nàng đứng dậy, đeo xác da lên vai. Simun cản lại :

— Cô chưa thể về được.

Nàng quát mắt :

— Ông định bắt tôi ư ?

— Cô muốn hiểu ra sao tùy ý. Miễn cưỡng tôi phải giữ cô lại đêm nay. Sáng mai, chiến dịch Hoa Phong Lan kết thúc, cô sẽ được tự do.

— Hừ, ông đừng hy vọng hảo huyền. Trong 5 phút nữa, nếu tôi không ra xe, người của tôi sẽ ập vào. Và ông đừng quên tôi là nhân viên sử quán, được hưởng quyền bất khả xâm phạm ngoại giao. Chính phủ Lào sẽ nghiền ông nát như tương nếu ông dụng chạm đến tôi. Ngoài ra, còn sở Mật vụ của ông Hoàng nữa. Trừ phi ông có tài tàng hình và phân thân huyền ảo như Tề Tể đại thánh.

Simun cười hờ hớ :

— Tôi hoạt động nguy hiểm quen rồi, nên không biết sợ nữa. Tôi xin nhắc lại là chỉ giữ cô một đêm. Sáng mai, tài xế của tôi sẽ đưa cô về tòa đại sứ.

Quỳnh Loan tiến lên một bước, khẩu súng cán vàng sáng rực lăm lăm trong tay :

— Ông đừng nhiều lời vô ích. Mời ông ra trước, tôi sẽ theo chân ông. Nếu ông có cú chỉ khả nghi,

bắt buộc tôi phải lấy cò. Và xin cảnh cáo ông trước, tài bắn của tôi không kém ông bao nhiêu.

Simun nhún vai :

— Hân hạnh.

Nói đoạn, hần thân nhiên đứng dậy, bước ra cửa. Tuy một chân gỗ, dáng đi của hần vẫn mềm mại như người thường. Quỳnh Loan nói :

— Mời ông.

Đề phòng bị lừa, nàng đi sát người Simun. Song nàng không thể ngờ được phòng giầy của Simun là sào huyết bí mật, được gắn máy móc điện tử. Nàng vừa đặt chân lên ngưỡng cửa thì nền đất lún xuống, làm nàng lao đảo suýt ngã.

Simun quay lại, nhẹ nhàng giáng átêmi vào cườm tay nàng. Khẩu súng 6,35 rớt xuống đất. Simun lượm lên, tháo bì đạn ra rồi trả cho Quỳnh Loan, giọng kẻ cả :

— Phiền cô cất vào xác. Cô nên dùng đồ chơi trẻ con này để dọa người khác.

Quỳnh Loan trần trần nhìn hần. Hần vỗ tay hai cái. Một thuộc viên người Lào, mặt mũi gớm ghiếc như người mắc bệnh cùi, hiện ra, tay thủ khẩu tiểu liên. Hần hát hàm :

— Mang người này xuống hầm.

Ngoảnh về phía Quỳnh Loan, hần tiếp, giọng ngọt ngào như mịa lùi :

— Phiền cô nằm tạm đêm nay. Tuy là hầm, tiện nghi vẫn đầy đủ, như trong khách sạn. Phòng ngủ của cô được gắn máy điều hòa khí hậu. Có cả tủ lạnh đựng thức ăn nguội và nước nóng để tắm. Chúc cô ngủ ngon. Đứng 8 giờ sáng mai, ta sẽ nói chuyện lại.

Mặt Quỳnh Loan hơi tái trước lời nói của Simun. Kế hoạch của Văn Bình đã bị đảo lộn hoàn toàn. Văn Bình tiên liệu Simun bắt nàng rồi giải đến trụ sở của Quốc tế Đặc vụ. Dùng nàng làm mồi, chàng có thể phăng ra sào huyệt của địch. Song đêm nay, nàng lại bị giam trong vũ trường của Simun.

Như cái máy, nàng đi theo gã người Lào dữ tợn xuống cầu thang xoáy ốc. Tâm thần nàng hướng về Văn Bình.

Khi ấy Văn Bình đang ngồi trong xe hơi, đậu trong hẻm tối, cách vũ trường 200 thước. Nơi chàng núp là một vườn chuối um tùm, đứng gần cũng không nhìn thấy.

5 phút sau khi Quỳnh Loan xuống đường, chàng lên ra bao lơn, lợi dụng trời tối trèo lên sân thượng, rồi đổ xuống mái nhà bên. Chàng rượt theo Quỳnh Loan dễ dàng, dọc đường không bị ai theo. Đến nơi, chàng tìm chỗ đậu xe, rồi đeo ống nghe vào tai, theo dõi cuộc đối thoại giữa Quỳnh Loan và Simun.

Quỳnh Loan bị giam dưới hầm, chàng không còn cách nào khám phá ra địa điểm gặp gỡ đêm nay của Quốc tế Đặc vụ. Chàng đành áp dụng biện pháp bất đắc dĩ : gõ cửa phòng Simun, nhờ hẳn cộng tác. Nếu không, chàng phải cưỡng bách hẳn bằng võ lực.

Chàng lên kính xe, khóa cửa lại cẩn thận, rồi lủn qua bụi chuối xum xuê, chạy về phía sau vũ trường. Lối vào nhà Simun đối với chàng quá quen

thuộc nên chàng không bị vấp vấp.

Phía trước, vũ trường rực rỡ ánh đèn, xe hơi đậu thành hàng dài. Âm nhạc kích động rót vào tai chàng. Nếu là ngày thường, chàng đã tạt vào ôm lưng một vũ nữ nhỏ xiu, nhẩy một bài tươi trẻ. Đêm nay, chàng không được quyền nghĩ đến đủ hi nữa . . .

Nhẹ nhàng chàng nhảy vào sân sau. Căn phòng bí mật của Simun khuất sau hành lang thấp thoáng ánh đèn. Lệ thường, một nhân viên thân tín của Simun, đeo súng, đứng gác dọc hành lang. Không gặp ai, chàng bắt đầu chột dạ. Chàng có cảm tưởng Simun trương bẫy chờ chàng đến. Dầu sao chàng cũng phải đến.

Chàng đã đánh giá lầm gã buôn lậu một chân. Chàng tưởng hẳn là kẻ hữu đồng vô mưu, ngờ đâu thủ đoạn của hắn còn tinh vi hơn chàng. Có thể hẳn biết chàng theo sau Quỳnh Loan nên lập kế giam nàng xuống hầm, buộc chàng phải xuất đầu lộ diện. Chàng lâm bầm một mình :

— Hẳn gồm thất.

Một chuỗi cười khanh khách nổi lên. Văn Bình vội nắm rạp xuống nền gạch.

Muộn rồi, đèn hành lang được vặn sáng đồng loạt. Ba ngọn đèn 200 nến chiếu xuống hành lang chật hẹp. Đèn ngoài sân cũng sáng trưng, như tuân theo một mệnh lệnh vô hình.

Simun tựa lưng vào ngưỡng cửa không biết từ lúc nào, tay phi phèo diều xì gà Ha van dặt tiền. Mũi xì gà quạt vào mũi Văn Bình. Chàng nướm dấy. Simun cúi đầu :

— Chào ông bạn Z. 28.

Văn Bình định vung átêmi để khuất phục Simun song hắn đã xua tay, giọng đắc thắng :

— Ấy chớ, ông bạn không nên biểu diễn quyền thuật ngoài này, thiên hạ nhìn thấy chúng mình mất hết thể thống. Trán trọng mời bạn vào phòng tôi. Tôi đã để sẵn chai bước bông thượng hạng.

Văn Bình đảo mắt tứ phía : mỗi góc, một tên hộ pháp tay thọc túi quần lừ lừ tiến tới, vây chàng vào giữa. Dĩ nhiên, ngón tay chúng đều đặt vào cò súng, sẵn sàng khạc đạn.

Simun lại nói :

— Bạn đã thấy chưa ? Nhân viên của tôi đã bố trí chu đáo. Trừ phi bạn có phép thần thông mới triệt hạ được tôi. Nào mời bạn . . .

Cánh cửa mở ra êm ru.

Không cần để ý đến chàng, Simun bước vào trước. Văn Bình còn trù trù thì một tên hộ pháp đã ra lệnh :

— Tiến lên, còn đợi gì nữa.

Văn Bình thầm khen tổ chức vệ sĩ của Simun. Tên hộ pháp nhỏ nhất cũng nặng trên 90 kilô, cổ tròn và bạnh như cột nhà đen thui, bàn tay vượn dài ngoẵng và to như cái quạt. Cả bốn đều là đồ vật sumô, hoặc ít ra phải là đai đen như đạo thuần thực. Quạt ngá được cả bốn là việc khó, huống hồ chúng đều mang súng, nấp đạn sẵn sàng . . .

Văn Bình đành bước theo Simun vào nhà. Coi chàng như khách, Simun kéo ghế bành, giọng nhã nhặn :

— Mời ân nhân ngồi.

Văn Bình nhún vai :

— Anh còn dùng tiếng ân nhân làm gì nữa.

Giờ đây chúng ta là đối thủ của nhau. Tôi thành thật đến thăm thì anh bố trí dàn em đón tiếp bằng súng đạn và võ nghệ. Thật tôi không ngờ. . .

Simun gieo mình xuống ghế bành :

— Thật tôi không ngờ. . . Không ngờ ân nhân lại đánh lừa tôi. Ân nhân có mặt sờ sờ ở đây mà tuyên bố là về Sài Gòn, bị nạn xe hơi, phải vào bệnh viện điều trị.

— Mỗi người có một bản phận. Tôi đến đây để thương thuyết với anh. Và tôi hy vọng anh chấp thuận.

— Cô Quỳnh Loan đã nói rồi.

— Hiện nàng ở đâu ?

— Anh còn đóng kịch làm gì nữa ? Anh dư biết cô Loan bị tôi bắt, và giam dưới hầm. Nóng lòng vì cô Loan, anh đến gặp tôi.

— Vâng, anh nói đúng. Tôi nghe hết cuộc đối thoại giữa anh và Quỳnh Loan.

— Hà, hà, sự thành thật của anh làm tôi cảm động. Từ nhiều năm nay, tôi chưa gặp đối thủ nào thành thật như anh. Và lại, nếu anh không thành thật, tôi cũng biết. Tôi biết anh ngồi ngoài xe, núp trong vườn chuối. Anh định dùng cô Quỳnh Loan làm mồi. Anh Văn Bình ơi, võ quit đây gặp móng tay nhọn mất rồi. Chúng tôi đã khám phá ra mưu anh. Đêm nay, cũng như Quỳnh Loan, anh được mời ngủ tạm tại đây. Đàng buồn cho anh, trong vòng một giờ nữa, chiến dịch Hoa Phong Lan sẽ kết thúc.

— Anh xứng đáng là yếu nhân của Quốc tế Đặc vụ. Tôi định ninh kế hoạch của tôi thành công. Không ngờ anh xuấ sắc hơn tôi.

— Anh dạy quá lời. Đó chỉ là công lao của kỹ nghệ Mỹ. Thật thế anh à, kỹ nghệ Mỹ vừa chế tạo nhiều dụng cụ điện tử lạ lùng. Và chúng tôi đã mua được cái máy mới nhất, trị giá 1.000 đô la. Một ngàn đô la đối với chúng tôi là món tiền vô nghĩa. Song tác dụng của máy lại quan trọng lạ lùng. Mai kia, phiền anh trình lại với ông Hoàng... Ông Hoàng của anh chỉ gạt gẫm được nhân viên RU hạng bét. . . Còn Quốc tế Đặc vụ. . . ông Hoàng đừng hy vọng. . .

À, tôi quên chưa giới thiệu anh cái máy đặc biệt này. . .

Simun lấy trong ngăn kéo ra một cái hộp vuông, bề ngoài trông như hộp bánh bích qui Lu. Hắn mở nắp hộp, giải thích :

— Đặc điểm của nó là khám phá ra những dụng cụ thu, phát thanh điện tử trong đường kính 300 thước. . . Mời anh nhìn cây kim đỏ trong máy. Hễ gặp luồng sóng lạ, cây kim nhích sang bên phải. . . Điều này có nghĩa là trong đường kính 300 thước có người dùng máy thu phát thanh đặc biệt.

Tôi bấm cái nút đỏ, máy sẽ tự động tìm luồng sóng, rồi ghi vào băng nhựa. Khi cần nghe, tôi bấm nút xanh, băng nhựa sẽ quay lại cho tôi nghe. . . Anh khôn ngoan lắm, nhưng vẫn còn sơ hở. Lúc gần đến nhà tôi, Quỳnh Loan nói chuyện với anh để thử lại máy, và cũng để thử lại máy, anh đáp lời nàng. Cuộc nói chuyện nhất gừng kéo dài trong ba phút, băng nhựa của tôi đã thu lại hết. Vì vậy, tôi biết anh có mặt tại Vạn tượng, và đang núp gần vũ trường. Việc còn lại để ổn, ai cũng làm được : tôi giả vờ đóng trò, và. . . anh đã bị

lừa. Lừa như một nhân viên điệp báo mới ra trường. . .

Văn Bình tức uất, song không lộ vẻ giận dữ. Bình tĩnh tuyệt đối vẫn là tru diễn của chàng trong giờ phút nguy hiểm, cọ sát cái chết. Chàng ung dung nói :

— Dầu sao tôi cũng tiếp tục điều đình với anh. Về tiền bạc, chúng tôi không thiếu. Lại còn rộng rãi hơn Quốc tế Đặc vụ nữa. Về an ninh, anh sẽ được bảo đảm. Một mình anh không thể đương đầu lại hàng ngàn nhân viên của ông Hoàng. Ngoài ra, nhân viên CIA cũng không tha anh. . .

Simun cười ha hả :

— Cô Quỳnh Loan đã mang ngáo ộp ra dọa tôi rồi. Tôi không núng dàu, anh đừng phí lời vô ích. Và lại, tôi còn bận nhiều việc, không có thời giờ hầu chuyện anh đêm nay. Vạn bất đắc dĩ. . .

Văn Bình vật dậy như lò so. Ngọn cước siêu việt của chàng đã phóng ra. May chàng tấn công trước, nếu không chàng đã bị trói lại như khúc dồi vào ghế bành. Vừa nói Simun vừa ấn cái nút trên bàn. Nút này là bộ phận điều khiển cái ghế bành « cạm bẫy ».

Những kỳ quan nằm trong óc tưởng tượng phong phú của nhà văn gián điệp đã thành sự thật. Cái ghế quay một vòng như chong chóng, những vòng giây da từ chân ghế, tay ghế, hông ghế vung ra, định trói chàng lại. Từ lâu, Văn Bình được nghe nói tới loại ghế trói người đặc biệt, nay mới có dịp chứng kiến tận mắt, và làm vật thí nghiệm.

Những vòng giây da được tằm một thứ hồ riêng, dụng quần áo thì dính chặt lại, không tái nào

gõ ra. Giật rách quần áo, giày da sẽ cắn vào da thịt.

Văn Bình đứng dậy nên giày da quái ác không chạm vào người. Tuy nhiên, chiếc ghế quay tròn như cánh quạt húc vào lưng chàng làm ngọn độc cước của chàng không trúng đích. Chàng tiến lên một bước, xử dụng môn atemi tuyệt kỹ để đánh nát cuống họng địch. Song Simun đã nhảy lùi, vỗ tay một cái.

Cửa phòng mở toang. Hai gã hộ pháp lù lù như một núi thịt. Văn Bình đỡ người, không tấn công được nữa. Simun ra lệnh :

— Giải xuống hầm. Giam trong phòng A. Đóng cửa sắt, không cho nó nhìn sang phòng B. Nghe chưa ?

Hai thuộc viên dạ rân. Tuy Simun không nói rõ, Văn Bình đã biết phòng B là nơi giam Quỳnh Loan. Simun thần nhiên châm xì-gà :

— Tôi tưởng anh chỉ có tài thiện xạ, ngờ đâu anh còn có võ nghệ cao cường. Tuy cụt một chân, tôi vẫn ao ước được thù tiếp với anh một vài hiệp. Đáng tiếc . . .

Văn Bình nghiêng rặng :

— Bỏ súng ra, tôi chấp tất cả. Anh và 4 thằng bị thịt.

Hai tên hộ pháp — tên mặt đen như cột nhà cháy, tên mặt trắng, không khác thụ sinh — trợn mắt nhìn chàng. Tên mặt đen gằn giọng :

— Nếu không có ông chủ, tôi đã đánh anh gãy răng.

Văn Bình sờ quái uàm, giọng hải hước :

— Xương hàm tôi rắn lắm, anh ạ. Chỉ sợ anh sát tay thôi.

Simun xen vào :

— Thôi, tôi can anh. Đàn em của tôi không bết bát như anh tưởng đâu. Giới thiệu với anh, chú em mặt nhỏ nởi này có cái đầu cứng hơn bê tông cốt sắt. Nó có thể húc đổ bức tường gạch 20 phân chắc chắn nhất thế giới. Thân thể lực sĩ của anh không chịu nổi nửa cái húc của nó. Anh ráng nuốt giận, vì tôi không muốn hàng chục năm võ công phi thường của anh biến thành đồng thịt nát bầy, vứt cho chim kên kên nhậu nhẹt.

Văn Bình nhún vai không đáp. Trong đời quyền thuật, chàng đã ném qua miếng đòn thiết thủ ghê gớm. Lừ lạc ở Cao ly, chàng gặp nhiều võ sư tai kwan do chuyên tấn công bằng đầu. Có thể nói tấn công bằng đầu là sở trường của võ Hàn quốc. Chàng đã rợn tóc gáy khi thấy một ông già lục tuần, thân thể khảng khiu, như gió nhẹ thổi ngã, đứng tấn, hít một hơi dài, rồi đập đầu xuống 5 viên gạch nung lớn. Đống gạch vỡ nát, bụi đỏ bay lá tả mà đầu còn nguyên.

Ở Trung hoa, chàng lại gặp một tay thiết thủ cơ khôi hơn (1). Y lấy 6 cây đinh lớn bằng ngón tay, đóng vào tấm gỗ. Rồi y thét một tiếng, dùng bàn thay búa, đóng ngập 6 cây đinh, nhẹ nhàng như dùng ngón tay dầy kim găm qua giấy bạc. Xong xuôi, y đứng dậy, chạy một vòng quanh nhà, rồi quì xuống dùng răng lần lượt lôi từng cái đinh ra. Đặc biệt là cây đinh nào cũng thẳng ro, không

(1) — võ sư kỳ dị này là Lu An-to. Dường như ngày nay, Lu An-to còn sống ở Trung hoa lục địa.

hề bị quân. Vẫn chưa hết, nhờ được cái nào, y phồng má phun vào tường. Cây đinh cắm chặt vào gạch, như bị đóng bằng búa.

Văn Bình mất bao công phu tập luyện song không đạt tới trình độ thiết thủ, dùng đầu đóng đinh, và dùng miệng nhỏ đinh. Cho đến ngày chàng lênh đênh tới hải cảng Liverpool, Anh quốc, trong chuyến du hành tìm sư học đạo vòng quanh thế giới.

Chàng được giới thiệu với Lindsey (1), người được mệnh danh là sọ dừa cứng nhất nước Anh. Thượng đài cả trăm lần, lần nào y cũng thắng, nhờ cái đầu độc nhất vô nhị. Y chỉ cần vòng tay ra sau gáy đối phương, và húc đầu vào mặt, trong một giây đồng hồ chớp nhoáng, đã tấn công được 7 lần. Sau một giây, đối phương đã bất tỉnh, máu me đầy mặt, xương gãy răng rãc.

Văn Bình không thể học bằng Lindsey vì y đã tập luyện trên 20 năm, mỗi ngày dành một giờ húc vào bị cát. Song trong thời gian xem y biểu diễn,

(1) — võ sư Ian Lindsey, người Anh, ở Liverpool (hiện nay còn sống) tấn công đối phương bằng phía trên của trán, trong khi võ sĩ tai kwan do dùng cả trán lẫn đầu, và võ sĩ thiết thủ Trung quốc dùng trên đầu để giết đối phương dễ hơn (cũng như đóng mũi dao vào giày). Lindsey tấn công mọi bộ phận trên mặt, song chừa răng miệng, vì sợ dùng răng gây thương tích. Khi tấn, công Lindsey thường nhắm miệng, lưỡi uốn lên, dùng phía trên của miệng, để phòng đứt lưỡi.

chàng đã rút tía được nhiều kinh nghiệm bỏ khuyết cho môn thiết thủ công học ở Hàn quốc và Trung hoa.

Tuy đầu chàng khá cứng, có thể húc xập tường, chàng ít dùng môn thiết thủ này, vì chàng đã khám phá ra một sở đoản nguy hiểm. Khi dùng đầu, võ sĩ phải vận chân khi lên mặt, khiến cho mạch máu ở cuống họng bị căng, biến thành mục phiêu dễ dàng cho phép át mí.

Khoa mở rộng rộng, đèn điện bật sáng, để lộ cửa hầm hình vuông, và cầu thang tròn ốc bằng gỗ đánh vet-ni bóng loáng. Văn Bình quay lại, pha trò :

— Ái chà, nhà hầm sang quá !

Gã mặt trắng lia họng tiêu tiên :

— Muốn ở luôn dưới ấy cũng được. Vả lại, anh bạn Z-28 thân mến ơi, từ xưa đến nay chưa ai xuống hầm mà được mời lên.

Cầu thang gồm đúng 13 bậc, và 13 bậc xi-măng. Thiên hạ thường kiêng con số 13. Đối với chàng, con số 13 lại mang lại sự may mắn. Hồi ở Lạng sơn, đánh ru-lét, chàng đã vỡ sạch tiền cái, nhờ con số 13 đặc biệt. Chàng gặp ông Hoàng lần đầu tiên tại Ý đại lợi một ngày thứ sáu, 13, ngày su nhất. Từ tội thường bị hành quyết vào ngày thứ sáu 13. Chiếc xe đua tối tân đầu tiên trong đời điệp báo của chàng, trị giá gần 10.000 đô la, cũng đeo số 13. Hôm nay, chàng lại gặp 13. Thần may rủ vào ngậm báo chàng biết là chàng sẽ thoát nạn.

Nền hầm được lát đá trắng, loại đá trắng từng phiến vuông vức, nổi vân như cầm thạch của Ý. Bốn phía chỉ thấy tường là tường. Ngoại trừ một

cánh cửa sắt sơn xanh duy nhất ở góc. Chàng gọi lớn :

— Quỳnh Loan.

Vách tường ẽ a dội lại. Gã mặt trắng cười ngất.

— Anh gọi rách họng cũng không ai nghe. Có

gái mỹ miều của anh còn ở sau anh 2 cánh cửa bằng thép dày 5 phân. Và lại, tường sà lim được lót cao su hãm thanh. Bản trung liên trong ấy, ngoài này cũng không nghe tiếng.

Một kế hoạch táo bạo như trong óc Văn Bình. Chàng giã vờ trượt chân đụng gã mặt đen, và xô hẳn vào góc. Hấn trợn mắt :

— Định gây sự hả ?

Chàng cười nửa miệng :

— Gây sự với kẻ đồng cân, đồng lượng, còn chú em là muối tép, đàn anh không thêm đề ý.

Gã mặt đen nắm cổ áo chàng :

— Mà nói ai muối tép ?

Văn Bình gạt ra, giọng kẻ cả :

— Tôi không thêm dôi co với chú.

Gã mặt đen ưỡn ngực thách thức :

— Có giỏi thì xông lại.

Gã mặt trắng can gián :

— Thôi anh, lời thôi với nó làm gì, mất thì giờ.

Văn Bình chọc tức :

— Phải, lời thôi làm gì, lại mất mạng.

Gã mặt đen gầm lên :

— Hừ, từ xưa đến nay, chưa ai dám trịch thượng với tao. Mà là đứa thứ nhất dám vuốt oai hùm.

Văn Bình bướng thông :

-- Hùm giấy thì đứa con nít cũng đánh ngã được.

Gã mặt đen duỗi tay tiểu tiện cho bệu :

— Chờ tao mở cửa. Đờ tao cho nó một bài học võ mặt.

Gã mặt trắng kỳ kèo :

— Tôi đã khuyên mà anh không chịu nghe. Anh thắng thì chẳng được gì, mà thua thì hỏng hết.

Lời can gián vụng về này như thùng ẽt xăng đổ vào đám cháy. Gã mặt đen tức nất đến cổ.

— À, đến mày cũng nghi ngờ quyền thuật của tao. Mày mở mắt ra xem.

Văn Bình lắc đầu :

— Cảm ơn anh. Tôi không đấu.

— Nghĩa là mày chịu thua rồi. Mau mau xin lỗi đi, tao sẽ bỏ qua cho.

Văn Bình xua tay :

— Sở dĩ tôi không đấu là vì các anh đã nắm đầu cán, còn tôi đầu lưỡi. Thắng bạn của anh đừng ngoài sẽ bản giải thoát cho anh nếu anh bị tôi làm khốn. Như vậy không thể gọi là tỉ thí. Anh cậy võ giỏi thì cần gì khi giới nữa.

Gã mặt đen gật đầu :

— Được, tao sẽ cất súng.

Gã mặt trắng phản đối :

— Tôi không đồng ý.

— Mày muốn cãi lệnh tao phải không ? Rút xạc-giơ đạn ra ngoài. Tao không thích bắt nạt.

— Tôi sợ lắm.

— Đờ nhất như cây. Chẳng có gì đáng sợ cả. Nó cũng có hai tay, hai chân, hai mắt như mày và tao. Võ thuật của tao còn cao hơn nó một bậc. Từ ngày mày theo tao, đã có ai đánh ngã được tao chưa ?